

(Продължение отъ кн. 6.)

Отначало Петези се измъчвалъ отъ гризене на съвестта и се страхувалъ, че кражбата му нѣма да остане тайна, обаче на следующия день, той

станалъ по-спокоенъ, а като изхарчилъ откраднатото злато, слѣзалъ още веднѣжъ, докато най-после уговорилъ брата си Птагмай да отидатъ въ съкровищницата заедно.

Отъ майка си всичко криели. Тя мислила, че паритѣ у синоветѣ ѝ били спечелени съ честенъ трудъ. И въ сѣщото време, когато тя ноще се молила за своитѣ деца, тѣ излизали отъ кѣщи тайно, за да отидатъ и крадатъ.

Отначало братята се задоволявали съ това, че вземали пари, т. е. златни колелца и затова не можели лесно да ги откриятъ: у фараона имало толкова много отъ тѣзи златни колелца, че намаляването имъ минавало незабелязано. Но скоро Птагмай и Петези престанали да се задоволяватъ съ колелца и захванали да крадатъ отъ скъпоценнитѣ издѣлия, които после продавали въ столицата. Не минавалъ нито единъ празникъ, на който братята да не продавали скъпоценности, но това минавало незабелязано: всички мислили, че баща имъ е спестилъ много при царя и е оставилъ на синоветѣ си голѣмо наследство.

Рамесу отначало не забелязвалъ нищо, но веднѣжъ той се спрѣлъ предъ една отъ маситѣ и, като се замислилъ, казалъ на приближенитѣ си:

— Приятели мои, не само сега ми се струва, че нѣщо липсва отъ моитѣ съкровища. До сега мислѣхъ, че се лъжа, но сега виждамъ, че нѣкой ме краде.

— О, царю, — казалъ единъ отъ приближенитѣ, това не може да бѣде.

Рамесу си премълчалъ и като разгледалъ внимателно нѣколко маси, мълчаливо излѣзълъ отъ залата.

Презъ деня много се говорило между придворнитѣ за подозрителността на фараона. На следующата сутринъ фараонътъ взелъ съ себе си сѣщитѣ хора и се отправилъ въ съкровищницата. Отишълъ при маситѣ, които предната вечеръ внимателно